

dịch lảng vảng dưới đường để theo dõi em và chỉ chắc chắn họ sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

Chị sẽ tản bộ đến chợ Bến Thành. Sau khi biết chắc bị đi theo, chị sẽ báo tin cho em. Nếu em nghe máy phát tuyến kêu tè tách, nghĩa là chị bị địch đi theo. Em nên rời khách sạn Caravelle ngay và phải tìm mọi cách bỏ rơi địch. Tối nay, chị em mình sẽ gặp nhau lại. Chúc em may mắn.

Thanh Giang bước ra ngoài hành lang. Trên đế giày tắc mốt, Thanh Giang phò bầy một tấm thân cân đối và căng cứng khác thường. Tuy người quan sát thành thạo không thể bỏ qua một vài nếp răn ở đuôi mắt, chứng tỏ Thanh Giang không còn ở thời kỳ xuân sắc cực thịnh nữa, ai cũng lầm tưởng đó là nếp răn nhân tạo do nàng cố tình vẽ ra bằng bút chì làm đẹp, cốt tăng thêm vẻ già dặn si mê của nhan sắc chín muồi. Thanh Giang quả là người yêu lý tưởng của đàn ông lọc lõi trên trường đời.

Nàng thân nhiên rẽ trái xuống bờ sông.

Không cần quay lại, nàng biết là có kẻ theo sau. Cặp kính mát trên mắt nàng hình vuông, che lấp nửa trán, gọng trắng, sọc đen, trông ngổ ngáo mà đa tình. Loại kính Op-Art này dành riêng cho nữ giới dợt sóng mới, người ta thường thấy nhan nhản ở Sài thành hoa lệ.

Bề ngoài, mặt kính mát chỉ là một mỹ phẩm thời trang có tác dụng lৌ cuốn đàn ông, kỳ thật đó là cặp kính duy nhất của phụ nữ Sài gòn. Vì nó được kèm theo một động cơ điện tử tinh vi giấu chìm trong gọng bằng vàng, bọc lát-tích.

Dụng cụ điện tử tân tiến này là một kính chiếu

bộ nhạy cảm, có thể quan sát phía sau. Quang cảnh phía sau hiện lên rõ ràng trên góc kính, khiến Thanh Giang có thể kiểm soát đối phương đi theo một cách bình thản. Trong túi nàng còn có một điện tri nhỏ xíu, có thể nghe được mọi tiếng động trong vòng trăm thước. Người đi sau chỉ lằm bằm trong miệng, nàng cũng nghe rõ như nói rót vào tai.

Đại lộ Tự do ngày chủ nhật đầu tháng có khác, luôn luôn đông nghẹt xe cộ, trai gái và màu sắc trẻ trung. Thanh Giang không phải là nhà tu, mặc dầu trong hàng ngũ Smerch nàng là nữ điệp viên không tình cảm, không hề biết rung động. Dầu là rung động trước đàn ông khờ ngớ, giới vượt ve, hoặc là rung động trước cảnh thiên nhiên trang lệ. Bởi vậy, nàng cảm thấy tâm hồn đột nhiên trống trải.

Đã lâu rồi, nàng chưa được tận hưởng lạc thú đời người. Nàng chỉ nghĩ đến mưu kế, giết chóc, lần này tới Sài Gòn, giữa bầu không khí lạc thú, nàng cũng nghĩ đến mưu kế, giết chóc.

Điệu nhạc êm ái từ công ty bách hóa Departo ào ra đường. Từ nãy đến giờ, một người đàn ông mặc sơ-mi nhạt, bỏ ngoài quần, miệng cắn ống điếu vẫn lúi lúi theo nàng như hình với bóng.

Hắn bước nhanh khi nàng bước nhanh. Hắn dừng lại khi nàng dừng lại.

Trên miệng Thanh Giang nở một nụ cười đắc thắng. Máy nghe trong túi nàng vừa chuyển đến đôi bóng tai được dùng làm bộ phận vi âm một chi tiết quan trọng và thú vị :

— Thưa, Thỏ Rừng xin báo cáo... Người đàn

ba khả nghi đang đi một mình trên đường Tự do. Tuân thượng lệnh, tôi đã theo y thị từ lữ quán Caravelle... Vàng, vàng, Thỏ Rừng xin tuyệt đối thận trọng. Xin cô yên tâm, y thị không thể nào khám phá ra được.

« Xin cô yên tâm »... Cô ở đây là Nguyễn Hương. Thanh Giang không lạ gì Nguyễn Hương, mặc dầu hai người chưa hề gặp nhau. Trước khi lên đường, Thanh Giang đã thu thập mọi tin tức, tài liệu về cô thư ký diêm kiều và nguy hiểm ấy để tìm cách đối phó. Nguyễn Hương nổi tiếng khôn ngoan, song Thanh Giang có cảm tưởng rằng nàng cho nhân viên bám sát Văn Bình là vì ghen tuông. Ghen tuông là thói xấu thông thường của đàn bà. Lần đầu tiên, ghen tuông đã có lợi.

Tới ngã tư Ngô đức Kế, Thanh Giang đứng lại.

Tắc-xi đầu xích bên lề. Nàng có hàng chục mảnh khoe chuyên môn tinh vi để cho nhân viên của Nguyễn Hương ngửi bụi, song không muốn áp dụng. Nguyễn Hương chỉ nghi ngờ Nguyệt Hằng đan dứ với Văn Bình. Nếu nhân viên của nàng bị ngửi bụi, nàng sẽ liên tưởng đến kỹ thuật nghề nghiệp. Và nàng sẽ phăng ra...

Đến mai, Nguyễn Hương tha hồ khám phá. Vì ngày mai, công việc đã hoàn tất. Ngày nay, Thanh Giang còn phải ru ngủ Nguyễn Hương.

Tài xế tắc-xi mở cửa cho nàng lên.

Nàng ra lệnh cho tài xế lái về lữ quán. Lát nữa, Nguyễn Hương sẽ điện thoại cho lữ quán để điều tra tổng tích, nhưng sẽ chẳng tìm được gì hết. Vì Thanh Giang dùng tên giả, căn cước giả, và

tiểu sử giả. Lát nữa, về đến phòng, nàng sẽ treo lên giường, ngủ một giấc say sưa. Có lẽ nàng phải uống thuốc ngủ để ngủ được ngon. Vì đêm nay nàng phải thức trắng. Chập tối, trở dậy, nàng sẽ ăn một bữa thịnh soạn rồi cài trang làm một bà già Tàu, rành rành xuống đường. Nàng cài trang làm bà già Tàu thì chỉ có Trời mới nhận diện được.

Thế là xong.

Tắc-xi vẫn chạy bon bon.

oOo

Tắc-xi chở Văn Bình cũng chạy bon bon trên đường Pasteur rực rỡ ánh nắng.

Chàng vút điểu Salem qua cửa xe, dựa lưng vào ghế, mắt lim dim, nghĩ đến người đẹp mà chàng vừa từ biệt.

Song chàng vội choàng dậy. Linh giác nhạy cảm vừa ngấm báo tin cho chàng. Trong kính chiếu hậu, chàng bắt gặp luồng mắt của tài xế, một thanh niên vạm vỡ, mặc sơ-mi cụt, tóc ngắn như bàn chải đánh răng, mũi lõng lẻo, xương hàm bạnh vuông.

Trong khi lái xe, tài xế tắc-xi nhìn trộm khách trong kính hậu là thường. Có thể là nhìn trộm đàn bà đẹp mặc áo trễ sáu xuống ngực, hở hãnh để lộ núi cựa lẽ ra phải được che kín. Có thể là nhìn trộm cặp trai gái đa tình lợi dụng tắc-xi để nói chuyện bằng tay và bằng lưỡi. Có thể là nhìn trộm một hành khách khả nghi, rình cơ hội thuận tiện để đánh cắp tài xế, rồi cướp xe phóng ra ngoài ô, như báo chí thỉnh thoảng loan tin nơi trang nhất.

Luồng mắt của gã tài xế đơm về ngõ vực và 10 lạng khác thường. Văn Bình không phải là người

có cử chỉ khả nghi. Trừ phi gã tài xế là nhân viên của địch. Hoặc là nhân viên của...

Thôi, đúng rồi, trí nhớ mình mẩn và bèn bĩ của Văn Bình không thể nào lầm lẫn. Cách đây không lâu, vì sự cần thiết của công tác, chàng nghỉ hoạt động trong vùng địch một thời gian, trở về Trung ương, giữ chức tổng thanh tra. Khi ấy, chàng đang điều khiển vụ Lê Tùng (1). Đề dõi phương khỏi nghi ngờ, chàng làm đúng nhiệm vụ của người tổng thanh tra, cứu xét mọi đơn từ xin việc, và hồ sơ thu dụng nhân viên.

Gã tài xế này là một trong những người được kết nạp làm nhân viên tập sự hạng ba, do văn phòng bí thư trực tiếp giới thiệu. Nói cách khác, hẳn là đàn em của Nguyễn Hương.

Gớm thật, Nguyễn Hương đã theo sát chàng từng bước. Vậy mà chàng dinh ninh được hưởng lạc tự do.

Tắc-xi chạy hết đường Pasteur. Tài xế hỏi :

— Thưa, ông muốn về đâu ?

Văn Bình đáp :

— Queo Nguyễn đình Chiều.

Chàng phải cho gã tài xế một bài học. Đồng thời, chàng muốn bắn tiếng cho cô ả ghen tuông kia biết.

Đường Nguyễn đình Chiều trưa chủ nhật không đông như mọi ngày. Văn Bình có thể thực hiện kế hoạch một cách ngon lành.

Đến ngã ba, chàng quát lớn cho tài xế thẳng

(1) Vụ Lê Tùng được thuật trong Bản án Tử hình, trọn bộ 2 cuốn, đã xuất bản, Tân Quang, 54 Lê-văn-Duyệt, tổng phát hành.

lại. Hắn nhún vai, giọng run run :

— Ông làm tôi hết hồn.

Văn Bình cười nhạt :

— Tên anh là gì ?

Hắn trở mặt :

— Tại sao ông cần biết tên tôi ?

— À, cần biết để ghi vào hồ sơ.

— Hồ sơ, hồ sơ ? Ông là nhân viên Công an ?

— Phải.

— Xin lỗi ông. Tôi là công dân làm ăn lương thiện.

— Đừng làm trò khi nữa. Người ta ra lệnh cho anh chờ tôi tại đây ?

— Thưa, tôi không hiểu.

— Ừ, có lẽ tôi phải lấy búa đóng vào đầu, anh mời hiệu. Người ta biết tôi vào Caravelle rồi dẫn anh mang xe tắc xi đón tôi, hay là anh theo tôi từ sáng ?

Mặt gã tài xế bắt đầu tái mét. Hắn biết Văn Bình đã phăng ra tông tích của hắn, nên không dám chối quanh nữa. Song hắn cũng không dám thú nhận.

Hắn còn trù trù thì Văn Bình đã đặt bàn tay lên vai hắn, mắt bắn tia lửa :

— Không rõ người ta có cho anh biết tên thật của tôi là gì không ? Song tôi không có thời giờ quan tâm đến chi tiết nhỏ nhặt và ngu xuẩn ấy. Ai sai anh, Nguyễn Hương hay Triệu Dung ?

— Nguyễn Hương.

— Nghĩ là anh đã biết tôi là ai.

— Không. Có Nguyễn Hương không nói, và

lại, nhân viên cấp dưới như tôi không nên biết nhiều mang họa vào thân.

— Nguyễn Hương đang chờ anh ở đâu?

— Gần chợ Trương minh Giảng.

Tuy là cánh tay phải của ông Hoàng, Văn Bình vẫn không sao biết hết được những căn phòng, khu nhà bí mật mà Sở dùng làm nơi gặp gỡ. Chẳng chỉ biết riêng về phần mình. Phần lớn những địa điểm này đều là nhà thuê tháng, nhiều lắm là sau 6 tháng dọn đi nên Văn Bình không tài nào biết hết. Cách đây không lâu, chàng nghe nói ông Hoàng mới cất một biệt thự song lập xẽ cửa chợ Trương minh Giảng làm trạm chiều dài nhân viên hoạt động trong vùng dịch trở về. Có lẽ Nguyễn Hương đã mượn tạm làm trụ sở.

Văn Bình hất hàm :

— Lái xuống Trương minh Giảng.

Gã tài xế lắc đầu quầy quậy :

— Thưa ông, em sợ lắm.

— Sợ gì?

— Có Nguyễn Hương dặn em phải tuyệt đối kín miệng. Nếu bại lộ sẽ bị trừng trị.

— Trừng trị? Té ra Sở Mật vụ đã biến thành ổ Gestapo của phát-xít Hit-le. Họ trừng trị anh ra sao?

— Thưa, bắt em phải đấu võ với nữ nhân viên Biệt vụ. Nhiều anh bạn của em đã bị đánh sặc máu mồm, máu mũi. Họ giỏi võ kinh khủng. Thà cho em nhảy dù xuống phủ Chủ tịch Hà nội với con dao rọc giấy để ám sát còn hơn là đây em lên đài với một cô thiếu nữ đẹp như tiên, rồi trong vòng một phút đồng hồ bị đo ván một cách nhục nhã.

— Ha, ha... anh bị đo ván lần nào chưa?

— Chưa, Nhưng nghe nói em đã phát ón lạnh.

Tắc xi qua cầu Trương minh Giảng, và rẽ sang tay phải. Văn Bình chợt thấy gã tài xế mất tinh thần, vì trên một quãng đường chưa đầy 500 thước, hẳn đã suýt đâm 3 lần, lần nào cũng thắng gấp nếu không đã gây tai nạn chết người.

Hắn đậu xe trước một tòa nhà hai tầng xiêu vẹo. Kiến trúc chưa đến nổi cũ lắm, nhưng từ lâu chưa hề được sơn phết lại, thậm chí cái sàn nhỏ như mù soa hỉ mũi sau cánh cửa gỗ long bản lẽ cũng không được hưởng nhất chồi dọn dẹp nào.

Văn Bình chỉ vào cánh cửa ọp ẹp :

— Ở trong này?

Tài xế gật đầu.

Hành lang toàn rêu là rêu. Không khi ngồi nhà có vẻ bí mật Văn Bình vừa bước vào phòng khách thì nghe tiếng động. Một gã đàn ông mập ú không biết ở đâu chui ra, chìa miệng súng tiêu liên vào bụng chàng.

Nhưng hắn chưa kịp lên tiếng thì Văn Bình đã nhào ra, bàn chân chàng phóng nhanh như tên bắn. Khẩu súng văng xuống đất, chủ nhân của nó cũng nhào xuống theo. Văn Bình không phải dùng đến atemi vì hắn đã nằm sóng soài trên nền nhà đen dúi, bàn thiu, miệng há ra, bắt đầu rên khừ khừ.

Văn Bình xốc cổ áo gã tài xế :

— Nguyễn Hương ngồi đâu?

Gã tài xế lập bập không ra hơi :

— Xin ông tha lỗi, em nói dối. Từ một năm nay, em không gặp lại cô Nguyễn Hương.

— Nhà này của ai ?

— Cửa Sở.

— Còn ai nữa không ?

— Còn. Nhưng họ ở dưới hầm.

Hắn lóp ngóp bò dậy, đẩy cái tủ áo ở góc nhà sang bên, mở cửa xuống hầm.

Một gã hộ pháp cầm súng gác ở chân cầu thang bê-tông. Văn Bình quạt một cái nhẹ. Khối thịt to lớn đỏ xuống kêu inh. Văn Bình cảm thấy tay chân ngứa ngáy, muốn phá, muốn đánh cho khí huyết lưu thông. Có lẽ vì chàng ăn không, ngồi rồi một thời gian quá dài.

Chàng xô cánh cửa trước mặt. Cánh tay bằng thép nguội của chàng sắp vung ra thì một giọng nói quen thuộc cất lên :

— Chào anh.

Đối diện chàng là một thiếu phụ già. Bà vẫn còn trắng kiện như hồi chàng gặp bà ở Hà nội. Hồi ấy, cuộc tri ngộ cũng diễn ra dưới hầm ướt át.

Văn Bình khựng người một giây đồng hồ. Rồi buột miệng :

— Bà Huyền Hoa.

Bà Huyền Hoa gật đầu :

— Phải, chính tôi. Tôi vừa vào xong, và không ngờ lại được hân hạnh gặp lại anh trong ngôi nhà tồi tàn này. Lẽ ra tôi phải đi từ nãy, nhưng vì được tin anh đến nên phải ở lại. Rõng tôi nhà tom, thật là vạn hạnh cho một mu già-làm cảm như tôi (1).

(1) Tiều sử bà Huyền Hoa đã được thuật lại trong Đêm cuối cùng của Tú tội, đã xuất bản.

Văn Bình hơi khó chịu vì giọng nói chằm chằm sâu cay của bà Huyền Hoa. Bà Hoa là người vợ không bao giờ cười của ông Hoàng, tổng giám đốc cũng như Nguyễn Hương là người vợ không bao giờ cười của chàng. Bà cũng tài giỏi như ông Hoàng. Chàng có thể qua mặt Triệu Dung, Nguyễn Hương hoặc Lê Diệp, nhưng không hy vọng qua mặt bà Huyền Hoa. Nghĩa là ông Hoàng không còn bỏ tù chàng như trước nữa, nhưng lại giam lỏng chàng.

Nếu là lúc khác, thì giọng nói hài hước ỡm ờ của bà Huyền Hoa đã làm Văn Bình tức đến nghẹt thở. Nhưng lần này chàng chỉ hơi khó chịu. Không phải vì chàng đã học được đức tính chịu đựng cao độ mà chính vì bà Hoa vừa nhắc tới một chi tiết quan trọng.

Tuy mới chân ướt chân ráo đến Sài Gòn, bà Hoa đã biết Văn Bình sắp leo hành vào ngôi nhà xiêu vẹo gần cầu Trương minh Giảng. Tại sao ? Phải chăng ông Hoàng đang bố trí lời chàng vào xiếc để làm trò cười cho đám nữ nhân viên Biệt vụ ? Phải chăng ông Hoàng giả vờ nghĩ chữa bệnh hâu mặc cho Nguyễn Hương dùng kế mỹ nhân muốn thuở bêu xấu chàng ?

Lý luận của Văn Bình có lẽ đúng. Hơn một lần, chàng đã vênh vao, vỡ ngực, tự xưng là không bao giờ mềm lòng trước nữ nhi, nhất là nữ nhi mỗi chài của địch. Sáu tháng trước — phải, còn một tuần nữa là chẵn sáu tháng, không thừa cũng không thiếu một ngày — Nguyễn Hương đã bắt bẻ :

— Đối phương tung ra hàng chục, hàng trăm

dàn bà đẹp. Nhan sắc giết dân ông dễ hơn là dân xi-a-nuya. Từ ít lâu nay, anh dám ra ngõ ngẩn như mán, không thiết công việc, chỉ nghĩ điêu du hí. Em có bốn phen sấn sọc anh.

Chàng hừ một tiếng :

— Tôi không phải là cậu bé đệ thất.

— Nếu anh cho phép, em sẽ nói rằng anh còn đại hơn cậu bé học đệ thất nữa.

— Không đúng.

— Vậy, anh đánh cuộc với em.

— Ừ, thì đánh cuộc. Nhưng em đòi đánh cuộc gì ?

— Giận dị lắm. Trong vòng một năm, nếu anh hờ hênh rơi vào kế mỹ nhân của địch, khiến em phải huy động nhân viên tiếp cứu thì anh phải tình nguyện rời bỏ bộ phận hành động, về làm việc tại Trung ương với em.

Chàng thừa hiểu mưu kế khôn ngoan và sâu sắc của nàng. Lửa gần rơm lâu ngày sẽ bén, ở gần nàng, sáng, trưa, chiều, tối, đêm, kê vai, đối mặt, chàng là tượng đá cũng phải xúc động, rồi nàng sẽ sẵn sàng chiều chuộng chàng, nàng sẽ có con... Trời ơi ! Nguyễn Hương còn dữ hơn Quỳnh Loan trăm lần. Nàng sẽ đeo lấy chàng như quả tạ ngàn cân. Suốt đời, nàng không buông tha chàng nữa.

Nhưng nàng đã dồn chàng vào thế bí, vì tự ái chàng không lùi được. Chàng đang suy nghĩ thì nàng đã cười ròn rã :

— Em biết là anh sợ... Anh sợ là đúng, người như anh thấy gái đẹp như mèo thấy mỡ ấy, Biết anh không đủ nghị lực chống đỡ nên em chỉ đặt

thời hạn một năm, 12 tháng mà thôi. Đứng ra, em phải đánh cuộc dài hơn.

Câu tiết, Văn Bình trả đũa :

— Một năm, chứ 5, 10 năm, anh cũng ký nhận hai tay. Nhưng còn em, em thua thì sao ?

— Em sẽ không dám đòi hỏi anh nữa. Vâng em xin hoàn lại nhân anh tặng em, chúng mình trở thành bạn thân, anh được hoàn toàn tự do. Anh được hoàn toàn tự do...

Nguyễn Hương đã nhận lời đánh cuộc. Tấn trò nhân viên Mật vụ theo dõi Văn Bình ngày đêm không còn là chuyện lạ đối với Văn Bình nữa. Tuy vậy, nghe bà Huyền Hoa nói, chàng vẫn thấy bồn khoăn. Chàng có cảm tưởng là đang bước vào mê hồn trận.

Bà Hoa nói tiếp, giọng hiền từ song không kém phần cương nghị :

— Đừng giận nhé ! Nếu anh chỉ là nhân viên trung cấp làm thư ng thì chẳng ai thèm theo dõi anh. Anh nên coi sự quan tâm của Sở là một vinh hạnh. Dầu sao tôi cũng xin nhìn nhận rằng sự quan tâm này hơi lỗ. Anh đã đoán biết nguyên nhân, cho nên tôi không nhắc lại nữa. Tôi sẽ gặp Triệu Dung trong vòng 30 phút tại trụ sở Nguyễn Huệ. Tôi sẽ yêu cầu Nguyễn Hương đến trình diện.

Anh yên tâm. Nguyễn Hương sẽ rút hết nhân viên rình rập, cho anh được thoải mái một thời gian, trước ngày anh từ giã Sài Gòn, sang bên kia bức màn sắt.

Lời nói của bà Huyền Hoa như tia nắng mai hồng ấm áp xuyên qua màn sương trắng lạnh lẽo.

Bà Hoa thân mật đưa Văn Bình ra cầu thang nhà hầm.

Lần hoạt động tại Hà nội, dưới quyền bà Huyền Hoa, chàng cũng được bà thân mật tiễn ra tận cầu thang nhà hầm. Lần ấy, chàng cũng dính dấp vào một chuyện... đàn bà đẹp. Nguyệt Thanh, con gái rợ của bà Hoa, yêu chàng. Bà Hoa dùng mọi thủ đoạn để kéo Nguyệt Thanh ra khỏi vòng tay cảm dỗ của chàng.

Lần này, trước mặt bà Huyền Hoa, chàng lại vương vào người đẹp. Định mệnh thật oái oăm : tuy trên tóc, trên môi còn rây lại mùi thơm da thịt trinh tiết của Nguyệt Thanh, người con gái lạ lùng của Sở ở phía bắc vĩ tuyến 17. Văn Bình không dám hỏi thăm nàng nữa. Chàng mong sớm ra khỏi nhà hầm, hòa mình vào không khí khoan khoái bên trên, để quên hết ưu tư và sầu muộn.

Bà Huyền Hoa đặt bàn tay rắn reo lên vai Văn Bình, giọng âu yếm như của mẹ với con :

— Đạo này, tôi thấy anh khác trước nhiều. Anh mập mà gầy, mặt có lẽ vì ăn nhiều song không vận động, còn gầy vì mất sáu hoả, một bên má hóp lại, có lẽ vì anh thức khuya nhiều. Tôi rất mến anh, anh nên giữ gìn sức khỏe thì hơn.

Tôi biết anh không thích nghe người ngoài xia vào đời tư của anh, ngay cả ông Hoàng cũng không dám bàn ra, tán vào, huống hồ là tôi, nhưng tôi cứ nói. Anh tha lỗi cho mẹ già lắm cảm nhé.

Bà Huyền Hoa vừa nhắc lần nữa đến tư ngữ ri rôm « mẹ già lắm cảm » với nụ cười ý nhị. Sự thật bà không lắm cảm chút nào. Bà vẫn sáng suốt. Và có lẽ còn sáng suốt hơn Văn Bình nữa.

Song Văn Bình không hay biết. Chàng vẫn tiếp tục lao đầu vào mê hồn trận.

Trong quá khứ, chàng chỉ lạc lối trong mê hồn trận một thời gian ngắn rồi được Thần May mắn dắt ra trong nguy hiểm đường tơ, kẽ tóc. Song còn đêm nay ?

Đêm nay, phải chăng là đêm cuối cùng trong cuộc đời ngang dọc của điệp viên Z.28 trước màn lưới kiên cố và tài tình của đoàn Nữ thần Âm sát Smerch ?